

DA

DA

DA

EUROPA-KOMMISSIONEN

Bruxelles, den 25.10.2010
KOM(2010) 593 endelig

BERETNING FRA KOMMISSIONEN TIL RÅDET OG EUROPA-PARLAMENTET

Beretning fra Kommissionen om implementering af direktiv 2008/1/EF om integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening og direktiv 1999/13/EF om begrænsning af emissionen af flygtige organiske forbindelser fra anvendelse af organiske opløsningsmidler i visse aktiviteter og

BERETNING FRA KOMMISSIONEN TIL RÅDET OG EUROPA-PARLAMENTET

Beretning fra Kommissionen om implementering af direktiv 2008/1/EF om integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening og direktiv 1999/13/EF om begrænsning af emissionen af flygtige organiske forbindelser fra anvendelse af organiske opløsningsmidler i visse aktiviteter og anlæg (EØS-relevant tekst)

1. INDLEDNING

Denne beretning er udarbejdet i medfør af artikel 17, stk. 3, i direktiv 2008/1/EF om integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening (IPPC-direktivet) og artikel 11 i direktiv 1999/13/EF om begrænsning af emissionen af flygtige organiske forbindelser fra anvendelse af organiske opløsningsmidler i visse aktiviteter og anlæg (opløsningsmiddeldirektivet).

Beretningen omhandler IPPC-direktivets tredje rapporteringsperiode (2006-2008) og bygger videre på analyserne i de foregående beretninger om gennemførelsen af direktivet¹. Den omhandler for opløsningsmiddeldirektivets vedkommende gennemførelsesperioden 2003-2007, hvori medlemsstaterne har indsendt to rapporter. Rapporterne for perioden 2003-2004 omfattede medlemsstaterne i EU-15, mens rapporterne for perioden 2005-2007 omfattede medlemsstaterne i EU-27. De indhentede oplysninger vedrører derfor i hovedsagen tidsrummet inden sidste frist for gennemførelse af opløsningsmiddeldirektivet, som var den 31. oktober 2007².

Beretningen sammenfatter oplysninger, som medlemsstaterne har indsendt ved hjælp af de pågældende spørgeskemaer, Kommissionen har udformet³, og det elektroniske rapporteringsinstrument under ReportNet-infrastrukturen⁴, hvilket har mindsket besværet for medlemsstaterne. Desuden har Kommissionen udviklet et websted med titlen "Industrial Emissions Reporting Information System"⁵ for at sikre fuld offentlig adgang til de indrapporterede oplysninger.

Medlemsstaterne har generelt opfyldt deres rapporteringsforpligtelser ifølge begge direktiver, selv om en del af dem var længe om at svare. Grækenland gav imidlertid ikke de i IPPC-direktivet krævede oplysninger, og Luxembourg gjorde det først for nylig, hvilket ikke gjorde det muligt for Kommissionen at vurdere oplysningerne ordentligt med henblik på denne beretning. Kommissionen sendte en advarsel til de pågældende medlemsstater og måtte på grund af det manglende resultat indlede en traktatbrudssag i maj 2010 (som vil blive afsluttet for Luxembourgs vedkommende på grund af den nylige forelæggelse af oplysninger). Derfor

¹ Henvisninger: KOM(2003) 354, KOM(2005) 540, KOM(2007) 843.

² Disse oplysninger er sammenfattet og detaljeret analyseret i to tekniske rapporter, nemlig: http://circa.europa.eu/Public/irc/env/voc/library?l=/2006_reportspdf/EN_1.0_&a=d og http://circa.europa.eu/Public/irc/env/voc/library?l=/implementation_2005-07/final12_marchpdf/EN_1.0_&a=d

³ IPPC: beslutning 2006/194/EF, opløsningsmiddeldirektivet: beslutning 2002/529/EF.

⁴ Der er mere om ReportNet på: <http://www.eionet.europa.eu/reportnet>

⁵ Der er mere om informationssystemet på <http://iris.eionet.europa.eu/>.

er der i denne beretning resultater fra 27 medlemsstater om opløsningsmiddeldirektivet og 25 medlemsstater om IPPC-direktivet.

I mellemtiden er de to direktiver sammenarbejdet med yderligere fem retsakter⁶ til et direktiv om industriemissioner. Der er opnået principiel enighed om industriemissionsdirektivet mellem Rådet og Europa-Parlamentet, og det ventes formelt vedtaget af de to lovgivende myndigheder⁷ sidst i 2010. De mangler, der er påvist i tidligere beretninger eller i den aktuelle rapporteringsperiode, er i vidt omfang løst med industriemissionsdirektivet.

2. IPPC-DIREKTIVET

IPPC-direktivet har til formål at integrere forebyggelse og bekæmpelse af forurening fra omkring 50 000 store industrianlæg i EU-27. Det kræver, at anlæggene drives i overensstemmelse med godkendelser, der indeholder emissionsgrænseværdier eller andre tekniske foranstaltninger, der bygger på, at den bedste tilgængelige teknik benyttes til forebygge eller mindske emissionerne til vand, luft og jord og til at afbøde andre miljøvirkninger.

Det oprindelige IPPC-direktiv blev vedtaget i 1996 og har siden oktober 1999 været gældende for såvel nye anlæg som bestående anlæg, som er ændret i væsentlig grad af ejeren. Direktivet har siden den 31. oktober 2007 også omfattet bestående anlæg.

2.1 Gennemførelse af IPPC-direktivet

Kommissionen har i de tidligere rapporteringsperioder vurderet gennemførelsen af IPPC-direktivet i den nationale lovgivning og har som en følge heraf indledt traktatbrudssager for ukorrekt gennemførelse mod 16 medlemsstater. Medlemsstaternes bestræbelser på at afhjælpe problemerne har efterhånden ført til betydelige forbedringer, og i dag er kun to af disse sager ikke afsluttet (Estland og Litauen).

Den nationale lovgivning til gennemførelse af IPPC-direktivet er i perioden 2006-2008 blevet ændret i 19 af medlemsstaterne, først og fremmest for at tilpasse nationale og regionale bestemmelser til direktivet, forbedre nogle aspekter vedrørende offentlighedens deltagelse og ændre på ansvarsfordelingen mellem forskellige myndigheder.

2.2 Implementering af IPPC-direktivet

Udstedelse af godkendelser og godkendelsernes kvalitet

Kommissionen har fulgt og støttet medlemsstaternes udstedelse af godkendelser, således at direktivets frist på 30. oktober 2007 kunne overholdes, men mange af medlemsstaterne opfyldte ikke denne forpligtelse.

Som følge af den langsommelige udstedelse og revurdering af godkendelser har Kommissionen indledt traktatbrudssager mod Belgien, Danmark, Grækenland, Spanien,

⁶ Omarbejdningen af IPPC-direktivet omfatter ud over opløsningsmiddeldirektivet og IPPC-direktivet direktivet om store fyringsanlæg (2001/80/EF), affaldsforbrændingsdirektivet (2000/76/EF) og de tre direktiver vedrørende titandioxid (78/176/EØF, 82/883/EØF og 92/112/EØF).

⁷ Europa-Parlamentet fastlagde sin holdning ved andenbehandlingen den 7. juli 2010: <http://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?pubRef=-//EP//TEXT+TA+P7-TA-2010-0267+0+DOC+XML+V0//EN&language=EN#top>

Italien, Malta, Portugal, Slovenien, Østrig, Frankrig, Irland og Sverige. Indtil nu er alle sager på nær fire indbragt for EU-Domstolen, som i 2010 har truffet afgørelse i sagen mod Belgien om manglende overholdelse af direktivets frist.

Kommissionen har ligeledes sat ind på at sikre kvaliteten af de udstedte godkendelser. I alt er 61 IPPC-anlæg i 16 medlemsstater i 12 forskellige sektorer blevet nøje gennemgået som "case studies". Slutrapporterne om disse undersøgelser findes på Kommissionens websted⁸. Kommissionen har konstateret, at hovedproblemet er, at kun en ringe andel af godkendelserne afspejler implementering af BAT som beskrevet i de relevante BAT-referencedokumenter (BREF). Navnlig er det for over halvdelen af de undersøgte anlæg ikke lykkedes at finde nogen begrundelse for de betydelige forskelle mellem BREF-dokumenterne og godkendelsesbetingelserne. Der er i øjeblikket yderligere en undersøgelse i gang, som omfatter endnu 50 anlæg i 10 forskellige medlemsstater.

I industriemissionsdirektivet vil der blive lagt større vægt på, at BAT-konklusionerne, der fremgår af BREF-dokumenterne, benyttes til at fastsætte godkendelsesbetingelserne. BAT-konklusionerne vil blive vedtaget som gennemførelsesretsakter og få retsvirkning. Derfor forventer Kommissionen, at implementeringen af BAT kommer til at give sig tydeligere udslag i IPPC-godkendelserne.

Revurdering af tilladelser

Ifølge artikel 13 i IPPC-direktivet skal godkendelserne med mellemrum revurderes og om nødvendigt ajourføres. Det er særlig nødvendigt, hvis væsentlige ændringer i BAT skaber mulighed for en betydelig nedbringelse af emissionerne, uden at det medfører uforholdsmæssigt store omkostninger.

Mange af medlemsstaterne har i deres retssystem særlige regler for revurdering og ajourføring af godkendelser, men der er store variationer i disse regler. Nogle medlemsstater har fastsat en gyldighedsperiode for IPPC-godkendelser, hvorefter de obligatorisk skal fornyes. Eksempelvis er godkendelser gyldige i 10 år i Østrig og Rumænien og 8 år i Tjekkiet, Slovakiet og Spanien. Slovakiet forlænger denne periode til 10 år, hvis anlægget har et miljøledelsessystem. Andre lande som fx Polen og Det Forenede Kongerige har indført et generelt krav om, at godkendelser regelmæssigt skal revurderes, hvilket er fastsat i den enkelte godkendelse.

BAT er et dynamisk koncept, som udvikler sig med tiden, og kun ved at revurdere godkendelserne kan man stimulere en løbende miljøforbedring i industrien. I industriemissionsdirektivet er der mere detaljerede regler for revurdering af godkendelser, herunder obligatorisk revurdering af godkendelser senest fire år efter, at afgørelser med BAT-konklusioner er offentliggjort.

Overgangsperiode for de nye medlemsstater

I flere af de nye medlemsstater er nogle anlæg omfattet af specifikke dispensationer i henhold til deres tiltrædelsesakt og dertil knyttede retsakter. Der gives dispensation fra kravene om drift af anlæggene i overensstemmelse med emissionsgrænseværdier, tilsvarende parametre eller tekniske foranstaltninger, der bygger på den bedste tilgængelige teknik, jf. artikel 9, stk.

⁸ http://circa.europa.eu/Public/irc/env/ipcc_rev/library. Tredje rapport herom bliver lagt på samme websted i løbet af 2011.

3 og 4. Kommissionen følger nøje, at dispensationerne i henhold til tiltrædelsesakterne overholdes. Den 31. december 2015 vil alle dispensationer være bortfaldet.

Koordinering mellem myndigheder under godkendelsesproceduren

Hvis flere miljømyndigheder er inddraget i godkendelsesproceduren, kræver IPPC-direktivet en intern koordinering, så der sikres en effektiv integreret fremgangsmåde. Der kan dog være store variationer fra medlemsstat til medlemsstat i koordineringens omfang og antallet af involverede administrative organer, og det skyldes overvejende, at deres interne administrative organisation er forskellig. Eksempelvis har Spanien udpeget en central ansvarlig myndighed, der modtager bidrag fra andre myndigheder (fx kommuner og vandområdemyndigheder), mens der i Østrig er oprettet en myndighed, der har ansvaret for den overordnede godkendelsesprocedure og for at udpege relevante eksperter inden for specifikke emneområder.

Informationsudveksling om BAT

Ifølge artikel 17, stk. 2, i IPPC-direktivet skal Kommissionen sørge for udveksling af oplysninger om BAT. Med det for øje er der i forummet for informationsudveksling (IEF) samlet repræsentanter fra alle medlemsstaterne, de relevante erhvervssektorer og ikke-statslige miljøorganisationer (miljø-NGO'er). I IEF drøftes generelle spørgsmål vedrørende BAT-informationsudveksling, og forummet udtaler sig om de enkelte BREF-dokumenter, inden de vedtages i Kommissionen.

Informationsudvekslingen finder sted i sektorspecifikke tekniske arbejdsgrupper, som medlemsstaterne, erhvervslivet og NGO-eksperter deltager i, og den styres af Kommissionens Europæiske Kontor for Integreret Forebyggelse og Bekæmpelse af Forurening, EIPPCB⁹. EIPPCB har ansvaret for udarbejdelsen af BREF-dokumenterne.

Kommissionen har til dato vedtaget i alt 33 BREF-dokumenter, hvoraf de 27 omfatter enkeltsektorer og de 6 handler om tværgående spørgsmål. BREF-dokumenterne har behov for regelmæssig revision, og Kommissionen sigter mod en periode mellem revisioner på ca. otte år. Det første reviderede BREF-dokument (cement-, kalk- og magnesiumoxidindustriene) blev vedtaget i juni 2010, og ni andre er under gennemgang.

Medlemsstaterne erkender, at BREF-dokumenterne er nyttige ved implementeringen af direktivet, og har udtrykt generel tilfredshed med deres indhold. Nogle af medlemsstaterne, fx Frankrig, Tyskland, Italien, Polen og Spanien, oversætter BREF-dokumenterne i deres helhed eller dele deraf.

I industriemissionsdirektivet har man afklaret både BREF-dokumenternes retlige status og de forskellige aktørers rolle i informationsudvekslingen. Det vil sikre, at processens resultater bliver af høj kvalitet, og øge brugen af BAT-konklusionerne ved implementeringen af direktivet.

Inspektion og håndhævelse

Artikel 14 i IPPC-direktivet kræver, at driftslederne regelmæssigt underretter den kompetente myndighed om resultaterne af kontrollen med udledningerne og yder den kompetente

⁹ Der er mere om EIPPCB på: <http://eippcb.jrc.es/>.

myndigheds repræsentanter al fornøden bistand til gennemførelse af inspektioner af anlægget. Der er stor forskel mellem, og endda inden for, de enkelte medlemsstaters praksis for kontrol med overholdelsen og håndtægelsen. De fleste medlemsstater har udviklet online-databaser og/eller indsendelse af kontrolrapporter pr. e-mail. Kommissionen tilskynder til brug af sådanne værktøjer, som gør dataformidlingen mellem operatører og myndigheder lettere og mindsker den administrative byrde.

En del medlemsstater har fastsat en mindste hyppighed for inspektion af anlæggene, typisk hvert år (fx i Slovenien, Det Forenede Kongerige, Ungarn, Estland, Litauen, Frankrig, Malta og Cypern). I nogle tilfælde er der dog fastsat en lavere hyppighed.

I industriemissionsdirektivet er bestemmelserne om kontrol med overholdelsen udbygget yderligere. Dens sigte er en risikobaseret tilgang til inspektionerne, men der er også en mindste hyppighed for inspektioner på anlæggene. Dermed bliver det mest avancerede miljødirektiv, hvad angår håndtægelse og inspektion.

Oplysning og inddragelse af offentligheden

I løbet af den seneste rapporteringsperiode har mange af medlemsstaterne både forbedret informationsformidlingen til offentligheden og øget offentlighedens deltagelse. Forbedringerne består i hyppigere ajourføring af oplysninger, udbygning af offentlige databaser og websteder og adgang for andre medlemsstater til information. Desuden går alle medlemsstaterne ind for at benytte ny teknologi til at give adgang til oplysninger, og det er ved at blive mere almindeligt at give online-adgang til godkendelser.

Nogle af medlemsstaterne er ved at integrere al information om industriemissioner i ét enkelt informationssystem, fx ved at præsentere data, der er indsamlet i deres registre over udledning og overførsel af forurenende stoffer (PRTR), sammen med oplysninger om IPPC-anlæg. Kommissionen er særdeles tilfreds med disse initiativer og opfordrer alle medlemsstaterne til at fremme denne integrationsproces.

På EU-niveau indeholder det europæiske PRTR (<http://prtr.ec.europa.eu/>) information om ca. 25 000 industrieanlæg, hvoraf langt størsteparten er IPPC-anlæg. Derudover giver Kommissionen adgang til de oplysninger, medlemsstaterne har indberettet under IPPC-direktivet og andre direktiver om regulering af industriemissioner, via "Industrial Emissions Reporting Information System", som der er adgang til på <http://iris.eionet.europa.eu/>.

Industriemissionsdirektivet udvider borgernes ret til adgang til information og øger især behovet for at offentliggøre de afgørelser, som indebærer fravigelse af BAT-konklusionerne under godkendelsesprocessen, eller at benytte internettet til at tilgodesse disse rettigheder.

Miljøkvalitetsnormer

Det kræves i IPPC-direktivet, at de kompetente myndigheder indfører yderligere vilkår i IPPC-godkendelser, hvis miljøkvalitetsnormer kræver strengere betingelser end dem, der kan opnås ved anvendelse af BAT. Dette krav findes i lovgivningen i alle medlemsstaterne, men kun seks har oplyst, at de anvender denne bestemmelse.

Et eksempel på, at der er indført yderligere vilkår, er kravene til udledning af spildevand i følsomme vandområder (drikkevand) i Danmark, Irland, Italien og Belgien.

Grænseoverskridende samarbejde

I de situationer, hvor en medlemsstat konstaterer, at et anlægs drift må ventes at få betydelige negative virkninger for miljøet i en anden medlemsstat, kræves det i IPPC-direktivet, at operatøren sender den pågældende medlemsstats myndigheder alle oplysninger, der er stillet til rådighed i henhold til direktivets bilag V. Oplysningerne omfatter godkendelsesansøgningen og nærmere oplysninger om den kompetente myndighed, der er ansvarlig for godkendelsesbeslutningen. Ligesom i tidligere rapporteringsperioder har medlemsstaterne oplyst, at der kun har været begrænset grænseoverskridende samarbejde. Otte af medlemsstaterne (Tyskland, Belgien, Italien, Rumænien, Slovenien, Slovakiet, Frankrig og Nederlandene) har oplyst om brug af denne bestemmelse, som har berørt et mindre antal godkendelser.

2.3 Kommissionens handlingsplan for gennemførelse af IPPC-direktivet

Kommissionen skitserede i sin meddelelse "Bedre styr på industriens emissioner"¹⁰ en handlingsplan, der skulle tage fat om en række centrale problemer, herunder medlemsstaternes gennemførelse og implementering og forbedring af processen for udarbejdelse af BREF-dokumenter. Den sammenfattende tabel i bilag I viser, at handlingsplanen nu næsten er helt gennemført, i vidt omfang via industriemissionsdirektivet.

Når industriemissionsdirektivet træder i kraft, vil Kommissionen koncentrere sin indsats om at støtte medlemsstaternes bestræbelser på fuldstændig gennemførelse og implementering af det. Nogle af tiltagene i bilag I vil derfor fortsætte under industriemissionsdirektivet.

3. OPLØSNINGSMIDDELDIREKTIVET

Målet med opløsningsmiddeldirektivet er at forebygge eller mindske virkningerne af emissionen af flygtige organiske forbindelser til luften. Det tilstræbes især at erstatte de opløsningsmidler, der har de alvorligste virkninger for sundheden, med potentielt mindre skadelige erstatningsstoffer. Opløsningsmiddeldirektivet omfatter mange aktiviteter, hvor der bruges organiske opløsningsmidler, fx maling, affedtning, trykkerivirksomhed og trykfarveproduktion, og alle omfattede anlæg skulle have tilladelse eller være registreret inden udgangen af oktober 2007.

Direktivets bestemmelser er indarbejdet i industriemissionsdirektivet .

3.1 Gennemførelse af opløsningsmiddeldirektivet

Generelt har medlemsstaterne gennemført direktivet i deres nationale lovgivning, men der blev alligevel ved den seneste gennemgang af overensstemmelsen konstateret visse problemer, især med nogle af definitionerne, krav til overvågning, direktivets anvendelsesområde og emissionsgrænseværdier. Når Kommissionen skal bistå medlemsstaterne med gennemførelsen af industriemissionsdirektivet, vil den have resultaterne af denne gennemgang in mente.

¹⁰ KOM (2007) 843 endelig.

3.2 Implementering af opløsningsmiddeldirektivet (2003-2007)

Generelle implementeringsproblemer

Oplysningerne fra medlemsstaterne tyder ikke på, at der har været problemer med implementeringen af opløsningsmiddeldirektivet. Generelt har medlemsstaterne implementeret de bestemmelser og foranstaltninger og den praksis, der er nødvendig for, at de forskellige aspekter af direktivet overholdes. Overholdelsen sikres ved overvågning og rapportering samt inspektion og håndhævelse, både ved kontrol af dokumenter og ved besøg på stedet, og kan forbedres yderligere ved støtteforanstaltninger såsom tilbud om uddannelse af de kompetente myndigheder og udarbejdelse af vejledninger til dem.

Nogle af medlemsstaterne har oplyst, at der er visse problemer med implementering af opløsningsmiddeldirektivet i renserisektoren. Nogle kompetente myndigheder anser brugen af en plan for forvaltning af opløsningsmidler, der er det vigtigste værktøj til vurdering af overholdelsen på anlægsniveau, for at være alt for kompliceret til den sektor og meget vanskelig at håndhæve, da de fleste virksomheder er meget små og der er mange anlæg. Flere af medlemsstaterne har udviklet forenklede metoder til implementering og kontrol af overholdelse, som er i overensstemmelse med opløsningsmiddeldirektivets bestemmelser, og Kommissionen har drøftelser i gang herom.

Anlæg, der er omfattet

Ved udgangen af 2007 var der i medlemsstaterne i EU-27 ca. 53 000 anlæg i drift, som var omfattet af opløsningsmiddeldirektivet. Efter at opløsningsmiddeldirektivet blev ændret ved direktiv 2004/42/EF¹¹ (malingsdirektivet), hvorved autoreparationslakering i vidt omfang udgik af opløsningsmiddeldirektivets anvendelsesområde, er antallet af bestående anlæg i medlemsstaterne faldet betydeligt. Ved udgangen af 2004 tilhørte størsteparten af de anlæg, der var omfattet af opløsningsmiddeldirektivet (i EU-15-medlemsstaterne), sektorerne autoreparationslakering (54 %) og kemisk rensning (16 %), men ved udgangen af 2007 var kemisk rensning blevet den største sektor (39 % af anlæggene). Flere af medlemsstaterne har fortsat afrapporteret om autoreparationslakering under opløsningsmiddeldirektivet (27 % af de indberettede anlæg), selv om denne aktivitet stort set er udgået af direktivets anvendelsesområde.

Ifølge de indsendte data er kun en meget lille andel af alle bestående anlægs tilladelser eller registreringer udstedt efter 2003. Det tyder på, at mange medlemsstater allerede inden det tidspunkt havde lovgivning om, at sådanne anlæg skulle være registreret eller have tilladelse.

Valgmuligheder til opnåelse af emissionsbegrænsninger

I opløsningsmiddeldirektivet har medlemsstaterne to hovedmuligheder for, at de enkelte anlæg kan opnå den krævede begrænsning af emissionen af flygtige organiske forbindelser: de må enten opfylde emissionsgrænseværdier eller nå tilsvarende mål ved hjælp af et reduktionsprogram.

De modtagne oplysninger viser, at der i mange af medlemsstaterne kun er ganske få anlæg, om overhovedet nogen, der har valgt et reduktionsprogram. Dertil kommer, at en del kompetente myndigheder synes at foretrække emissionsgrænseværdierne, da det er vanskeligt

¹¹ EUT L 143 af 30.4.2004, s. 87.

at vurdere ækvivalensen mellem reduktionsprogrammer og anvendelsen af grænseværdier. Det gør sig særlig gældende i medlemsstater, hvor anlæggene var omfattet af emissionsgrænseværdier, inden opløsningsmiddeldirektivet blev implementeret.

Opløsningsmiddeldirektivet giver medlemsstaterne en tredje mulighed for at overholde kravene, nemlig at udarbejde en national handlingsplan for at opnå et samlet reduktion af emissionen af flygtige organiske forbindelser svarende til den, der ville være opnået ved at anvende metoden med enkeltanlæg. Ingen af medlemsstaterne har opstillet en sådan national plan.

Undtagelse fra emissionsgrænseværdier

Opløsningsmiddeldirektivet giver mulighed for undtagelse fra nogle grænseværdier, hvis det godtgøres, at det ikke er teknisk og økonomisk gennemførligt. Det kan være tilfældet for sådanne aktiviteter som skibsværfter og bygning af fly, som ikke kan finde sted på indesluttede vilkår. Omkring halvdelen af medlemsstaterne har rapporteret om undtagelser, med de vedrører mindre end 0,01 % af det samlede antal anlæg. Det har på grundlag af de modtagne oplysninger ikke været muligt at bedømme de tilgrundliggende kriterier og heller ikke de krævede alternative betingelser.

Kommissionens initiativer til fremme af implementeringen

Ifølge artikel 7 i opløsningsmiddeldirektivet skal Kommissionen sørge for, at der udveksles oplysninger om brug og erstatning af organiske opløsningsmidler. Med det formål har Kommissionen opbygget et websted med adgang til vejledninger i og god praksis for erstatning af opløsningsmidler¹² samt aktivitetsspecifikke vejledninger¹³. Kommissionen har også arbejdet tæt sammen med medlemsstaterne om besvarelse af spørgsmål vedrørende implementering af opløsningsmiddeldirektivet, især omfanget og anvendelsen af reduktionsprogrammer.

Samspil med anden EU-lovgivning

I malingsdirektivet fastsættes der grænseværdier for VOC-indholdet i visse malinger, lakker og produkter til autoreparationslakering. Mange af disse produkter bliver anvendt i anlæg, der er omfattet af opløsningsmiddeldirektivet. Derfor blev opløsningsmiddeldirektivet ændret, således at denne virksomhed udgik af dets anvendelsesområdet. Som allerede nævnt betød denne ændring et brat fald i det antal anlæg, der er omfattet af opløsningsmiddeldirektivet. Nogle medlemsstater har imidlertid valgt at fastholde kravene i opløsningsmiddeldirektivet for denne sektor, således som det udtrykkelig er tilladt i malingsdirektivet. I malingsdirektivet er også visse produkter fritaget for at overholde VOC-grænseværdierne, hvis produkterne sælges udelukkende til brug i et anlæg, der er omfattet af opløsningsmiddeldirektivet.

Nogle interesserede parter og kompetente myndigheder er ikke trykke ved overlappningen mellem de to direktiver. Kommissionen har forsøgt at afklare situationen, og spørgsmålet har også været taget op i forbindelse med revurderingen af malingsdirektivet, som Kommissionen vil aflægge beretning om i en særskilt meddelelse.

¹² <http://ec.europa.eu/environment/air/pollutants/stationary/solvents/index.htm>

¹³ http://circa.europa.eu/Public/irc/env/voc/library?!=/guidance_documents/final_versions&vm=detailed&sb=Title.

Nogle af de større anlæg, der foretager overfladebehandling, er omfattet af både opløsningsmiddeldirektivet og IPPC-direktivet. Sådanne anlæg skal derfor være godkendt, og emissionsgrænseværdierne i godkendelsen skal være fastsat på grundlag af BAT. I disse tilfælde anvendes grænseværdierne i opløsningsmiddeldirektivet som mindstekrav. Samspillet mellem opløsningsmiddeldirektivet og IPPC-direktivet er der nøje taget højde for i industriemissionsdirektivet.

4. AFSLUTTENDE BEMÆRKNINGER

IPPC-direktivet

Medlemsstaternes rapporter om implementeringen af IPPC-direktivet har vist, at nogle lande må afslutte udstedelsen af godkendelser, således at direktivet bliver overholdt. Desuden har nogle case studies, som Kommissionen har gennemført, vist, at godkendelser ikke i tilstrækkeligt omfang bygger på BAT. Der er derudover påvist flere andre problemer, fx at der er behov for en mere sammenhængende inspektionsmekanisme og for at mindske de administrative byrder, og at IPPC-direktivet ikke kan føre til virkeliggørelse af nogle centrale politiske mål. Disse problemer skulle for størstepartens vedkommende blive løst med industriemissionsdirektivet.

Opløsningsmiddeldirektivet

Medlemsstaternes afrapportering om implementeringen af opløsningsmiddeldirektivet inden sidste frist for implementering for eksisterende anlæg har ikke vist større tværgående problemer. Implementeringen af opløsningsmiddeldirektivet i renserisektoren har givet anledning til problemer, som skyldes sektorens særlige karakter, men der er forenkede tilgange under udvikling.

Det kommende direktiv om industriemissioner

Industriemissionsdirektivet, som afventer endelig vedtagelse, er en sammenarbejdning af syv direktiver, heriblandt IPPC-direktivet og opløsningsmiddeldirektivet, i ét enkelt juridisk instrument. Det vil bringe samspillet mellem alle disse juridiske instrumenter på plads og strømline mange vigtige bestemmelser, bl.a. bestemmelserne om overvågning og rapportering.

Industriemissionsdirektivet betyder en væsentlig styrkelse af BAT i godkendelsesproceduren, og det afhjælper nogle af manglerne ved IPPC-direktivet, særlig hvad angår revision af godkendelser og inspektioner. Det ventes, at medlemsstaternes implementering bliver mere effektiv, når først industriemissionsdirektivet træder i kraft.

Fremtidige tiltag

Der er stadig planer om endnu en rapporteringsrunde for opløsningsmiddeldirektivet (2008-2010) og IPPC-direktivet (2009-2011), inden industriemissionsdirektivet træder i kraft, og Kommissionen vil fortsat følge implementeringen af disse to retsakter. Samtidig vil Kommissionen også træffe forberedelser til at støtte og fremme medlemsstaternes gennemførelse og implementering af industriemissionsdirektivet.

Bilag I: Status for gennemførelsen af Kommissionens IPPC-handlingsplan fra 2007

<i>Aktioner</i>	<i>Status</i>
1. Sikre fuldstændig gennemførelse af direktivet i national lovgivning	IPPC-direktivet er korrekt gennemført i 25 medlemsstater. Sagerne mod EE og LT er endnu ikke afsluttet.
2. Støtte til medlemsstaternes bestræbelser på at afskaffe unødige administrative byrder	Industriemissionsdirektivet vil mindske de unødige byrder med 32 mio. EUR årligt. Videreførelse af arbejdet med Gruppen af Højtstående Uafhængige Interesserede Parter vedrørende Administrative Byrder og medlemsstaterne om at mindske byrden i medlemsstaterne.
3. Bistand til medlemsstaternes gennemførelse af lovreglerne	Kommissionen fortsætter med at kommunikere med de medlemsstater, der har problemer med at udstede godkendelser. Udveksling af oplysninger om implementering af IPPC på tværs i EU og gennemførelse af workshoper med medlemsstaterne.
4. Øget overvågning og skærpet kontrol af overholdelsen af lovreglerne om industrielle emissioner	Kommissionen følger løbende både det samlede antal godkendelser og antallet af individuelle godkendelser, som er udstedt i en stor andel af medlemsstaterne. Løbende overvågning af implementeringen på foranledning af klager fra borgerne og spørgsmål fra Europa-Parlamentet. E-PRTR benyttes til at overvåge og konstatere potentielle implementeringsproblemer.
5. Bedre dataindsamling til brug for revision af BREF-dokumenter og stærkere forbindelser med forskningsrammeprogrammet.	Offentliggørelse af vejledning om, hvordan man kan forbedre indsamling og forelæggelse af data med henblik på revision af BREF-dokumenter. Samarbejde med GD RTD om at knytte forbindelser mellem BREF-dokumenter og forskningsrammeprogrammet. Forbedring af nyopstående teknikkers status i forbindelse med industriemissionsdirektivet.